

În tranșeu

Blacks

Măreață clipă, și...Măreață Faptă
v-ați aciuat în gândul meu curat
că aș putea să mă desprind de șoaptă
și să vă chem pe-un front însângerat.

C-aș fi ilotul prins de remușcare
ce viața și-o trăiește în zadar
Și de-oi clama dorința de urcare
voi fi pentru Speranță lampadar.

Dar sclav am fost mărețelor iluzii
că lumea-i doritoare de sublim,
Și n-am văzut că-si pune în perfuzii
a banului putere drept venin.

Suntem pe patul deznădejdiei crunte,
cartiruiți într-un adânc tranșeu
Și nimeni nu-ndrăznește să înfrunte
o frica oferită panaceu.

În regimentul morților de frică
plutește acel iz de noncombat
Și-n orizont o ceață se ridică
să facă din grumazuri un pasat.

Cum să-ți arunci cuvintele spre fronturi
drept ploaia peste seceta din jur
încurajat fiind numai de ghionturi
de promisiuni gravide de sperjur?

Cum să-ți pornești zvâcnirea de pe limbă
și al ei paloș să-l îndrepti spre cer,
să rupi din nepăsarea ce se plimbă
în groapa ce ne este temnicher?

Nimic nu e din vrerea proclamată
de a lupta pentr-un comun simbol!
și toți dormim în ceața fermecată
când liniștea ne prinde în pistol!

Ce mai rămâne după bătălie?
O liniște adâncă în tranșeu
ce ne va fi la viață temelie

și ne va fi la visuri minereu.

Iar la final, cu propria gandire,
ne vom sui pe-un pat fără frământ,
cerând iertare de l-acea simțire
că am lăsat-o pradă în pământ.